

Bayer Zsolt

Szövetségbe szakadtak

Bizony. Szó szerint: beleszakadtak. A tartótisztek lezúrtak. Közölték, hogy elég volt a szórakozásból. Tesék összeállni. Hát összeálltak. Vissza-visszaterő gondolata volt ez beszélgetéseknek, lakossági fórumoknak, találgatásoknak. Mármint, hogy az egész veszekedés csak színjáték, és a végén úgyis összeállnak.

Azoknak lett igazuk, akik erre voksoltak. Bár nem hiszem, hogy a huzavona pusztán színjáték lett volna. Nem. Néhány pillanatig úgy tűnt, Mesterházy komolyan gondolja a baloldal megújítását. De nem volt hozzá sem bátorsága, sem ereje, sem elegendő intellektusa. Pedig tehetett volna valamit. Legkésőbb akkor, amikor Gyurcsány kilépett az MSZP-ből. Akkor kiállhatott volna a nyilvánosság elé, hogy „ameddig a volt miniszterelnök a párt egyik vezetője volt, nem volt erőnk szembeállni vele, és megválni tőle. Ezért osztozunk az összes bűnében, amiért bocsánatot kérünk. De most új fejezetet nyitunk, és megmutatjuk, hogy a magyarországi baloldal képes megújulni”. Ennyit kellett volna mondania. De nem mondta. Helyette odaállt Gyurcsány mellé, hogy ott folytassák, ahol 2010-ben abbahagyták.

Ráfért volna erre a hazai baloldalra valami megújulás, mert szellemi-lelki örökségük maga a bűn. Pedig nagy utat tettek meg. Hajdanán, a hőskorszakban, ha azt mondták nekik, irtsd ki a családot, csak annyit kérdeztek: hány golyóm van rá? Ma, ha azt mondják nekik, add el a hazádat, csak annyit kérdeznék vissza: mennyiért?

Ez a hazai baloldal útja. Vállalt örökségük Lukács György és Jászi Oszkár – a gyilkos és a hazaáruló. Csak titokban merik imádni Kun Bélát és a többi népbiztos, s legfőképpen Kádárt. Egyetlen progresszív örökségü-

ket, a népi írókat már régen megtagadták. Németh Lászlót előbb kiátkozták, aztán megvették és „konzolidálták”.

És Gyurcsány Ferenc az új bálványuk, ő maradt az ígéret, a remény, a megváltás. Kár lenne s elpocsékolni időt, ha most a fejükre olvasnánk egykori szavaikat és ígéreteiket. Amióta odaálltak egymás mellé, Gyurcsánytól Kunczéig, kár minden szóért. Vagy most tényleg Szanyi Tiboron akarjuk számon kérni, hogy három hete azt mondta, Gyurcsány vagy elmebeteg vagy gazember, most pedig büszkén odaáll a kamera elé, és kijelenti, Gyurcsány bizony benne lesz az első ötben a listán. Mit akarunk számon kérni ezeken? Ezek Cserny József és a Lenin-fiúk óta nem változtak semmit.

Jávor Benedekékről pedig legalább minden tudható most már. Nekik nem most szóltak le a tartótisztek. Őket eleve azok küldték. Csak a többieknek szóltak most. De most szóltak. Mesterházy nem tudta semlegesíteni őket. Az egykorvolt SZDSZ odaküldte mellé Lendvait meg Kovács Lászlót – és a tartótisztek most érkezettnek látták az időt, hogy véget vessenek a komédiának.

S végül a legnagyobb parancs jött: Tessék a becsületet kiköhögni! Az öreg Kunnénak könnyű dolga volt, neki csak a tüdőt kellett... (Olvassatok Adyt!)

Mesterházy kiköhögte. És most ott állnak egymás mellett. Legitimálták, felmentették a rendszerváltás legnagyobb, legaljasabb, legundorítóbb gazemberét, Gyurcsány Ferencet. S mindössze három évet kellett várni erre a szégyenteljes pillanatra.

Mesterházy, Bajnai, Gyurcsány, Fodor, Kuncze. Ez a megújult baloldal. S olvasom a sok kommentet, elemzést a saját oldalunkon, miszerint ez milyen jó nekünk. Tévedés. Ostobaság. Felületesség. Önbecsapás. Ez nem jó nekünk. Egyfelől azért nem, mert íme, tovább él és jogfolytonos a magyarországi baloldal beteg, gyilkos, elviselhetetlen öröksége. Másfelől ez a szövetségbe szakadás igenis megnehezíti a jobboldal dolgát. Ne tagadjuk: ez a Cserny József-féle baloldal politikai értelemben kifejezetten racionálisan cselekedett. És hülye, aki azt hiszi, ezzel nekünk tettek szívességet. Mert az igaz, hogy a mozgósító kampányt megsporolták a jobboldalnak Gyurcsánnyal, de azt már most felejtjük el, hogy Gyurcsány többet visz, mint hoz nekik. Hoz nekik. Mert ezek ilyenek. Odafele és odalent egyaránt. Úgyhogy kétszer annyit kell dolgoznunk a győzelemért. És győznünk kell. A hazánkért, és azért, mert így viszont egy esély mindenképpen teremtődött: ha áprilisban kikapnak, akkor tényleg végük van. Örökre és végérvényesen. Ha Mesterházy ellen tudott volna állni a tartótiszteknek, gondolhatott volna 2018-ra. Most már nem gondolhat. Együtt fog eltakarodni a többi gazemberrel. Örökre.

és végérvényesen. Ha Mesterházy ellen tudott volna állni a tartótiszteknek, gondolhatott volna 2018-ra. Most már nem gondolhat. Együtt fog eltakarodni a többi gazemberrel. Örökre.

„Az öreg Kun a mültra gondol, / Eszébe jut a lakodalma. / Őlni szeretne. A mécs pislog / S a vénasszony ránevet halva.”

Áprilisban Mesterházy lesz az öreg Kun. S Gyurcsány az ő vénasszonya. Na, ezért lesz érdemes megverni őket, a muszájon túl.

Magyar Hírlap – 2014. január 15.

Bogár László

A szabadság(vesztés) hazája

Kennedy elnök meggyilkolásának ötvenedik évfordulóján érdemes kicsit elmerengeni azon, hogy az USA mindig is szívesen nevezte magát a szabadság hazájának, ahol az emberi jogok és egyáltalán a szabadság minden formája csodás tisztaságában jelent meg. A tények ugyan mindig cáfolták ezt a kissé túldimenzionált önbizalmat, de ez eddig sem nagyon zavarta azokat, akik kivetítették az amerikai álom hamis mítoszáat.

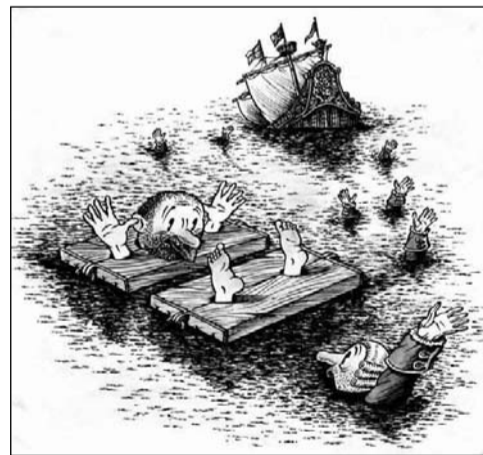
A minap éppen azt a grafikont tanulmányoztam, amely az amerikai államadósság elképesztő mértékű növekedését mutatta az elmúlt 68 év alatt. S ekkor egy másik, nagyon hasonló ábrára lettem figyelmes. A két grafikon olyan volt, mintha teljesen azonos lett volna, pedig ez az utóbbi egyáltalán nem gazdasági természetű volt, ugyanis az USA börtöneiben fogvatartottak számának alakulását ábrázolta. Mindkét ábrából kiderülni látszik, hogy az 1940 és 1980 közötti négy évtized során nem volt igazán jelentős növekedés, lényegében csupán megkésztéreződött, mind az államadósság, mind a börtönökben fogvatartottak száma is. Az 1980-tól napjainkig tartó időszak során azonban megötszöröződött mind az államadósság mértéke, mind a fogvatartottak száma. Ma már a lakosság számához viszonyítva Amerikában van a legtöbb fogvatartott, több mint két és fél millió ember, s fogva tartásuk majdnem annyi pénzt emészt fel, mint Magyarország egyévnnyi GDP-je. A két társadalmi folyamat (eladósodás és fogvatartottak száma) látszólag nagyon távol van egymástól, és az egybeesést hajlamosak lennünk véletlennek tekinteni. Most mégis arra tennék kísérletet, hogy jelezsem, a két folyamat egybeesése talán nem a véletlen műve.

A békeidőben eddig értelmezhetetlenül brutális, rohamosan növekvő eladósodás mögött ugyanis döntően a „birodal-

mi Amerika” mértéktelensége húzódik meg. Amerika ugyanis kettős szerkezetű, az USA nevű hatalmas nemzetállam „feletti térben” létezik egy „birodalmi Amerika” is, amely nemcsak a világ összes népét nemzetét fosztogatja, de a sajátját is. Méghozzá gátlástalanul. Ezt elsősorban azon a sajátos mechanizmuson keresztül tudja megtenni, hogy ugyan „két Amerika” van, de csak egy költségvetés, és ebbe az egy költségvetésbe kell beleprézelni a birodalmi Amerika minden kiadását is. S ha ebből kezelhetetlen deficit származna, akkor ezt elkerülendő, brutális kegyetlenséggel áthárítja a terheket a legkiszolgáltatottabbakra. Ez nyilvánul meg például abban is, hogy ötvenmillió amerikaiak egyáltalán nincs egészségbiztosítása. A globális Amerika és a politikai térben felépülő képviselete, például a republikánusok legradikálisabb ultraliberális alakzata, a TEA Party most éppen azt követeli, hogy az elnök vonja vissza azt a stratégiai tervét, amely legalább megkísérelné kezelni a helyzetet valamilyen módon. Amerika hiába a világ leggazdagabb országa, és hiába fordít egy főre esően messze a legmagasabb összeget egészségügyre, a legfontosabb egészségmutatók terén mélyen az elvárható szint alatt teljesít. Lehet, hogy megdöbbentő, de a két érzékeny problémarendszert megtestesítő ország, Kuba és Vietnam egészségmutatói nagyjából azonos szinten vannak Amerikával. Pedig koldusszegény hozzá képest mind a kettő. A világ leggazdagabb országában afrikai nyomorúságban tengődik legalább 20 millió ember, és ez nemcsak anyagi megfosztottságot, hanem teljes lelki, erkölcsi, szellemi lezülést is jelent.

A kegyetlen csapda persze az, hogy ezek az emberek, bár főként éppen a birodalom cinikus működési logikájának köszönhetik sorsukat, önmaguk is felelősek helyzetükért. Így a TEA Party ultraliberálisai részben joggal hivatkoznak arra, hogy minden dollár, amit e szerencsétlenekre fordítanak, ab-

lakon kidobott pénz. A rohamosan fokozódó nyomornak ugyanis a 80-as évek Reagan elnök nevéhez fűződő pusztító ultraliberális ideológiája és gyakorlata volt a kioldó szerkezete, ami többek között a kriminalitás, és ennek nyomán a fogvatartottak rohamos növekedéséhez is vezetett. Jellemző módon a leggyorsabban az erőszakos bűncselekmények száma növekedett, és ráadásul fokozódó brutalitás is kísérte mindezt. Van azonban egy másik érdekes jelenség is. A nem erőszakos bűncselekmények esetében ugyanis gyakran fenáll a lehetősége annak, hogy az elítélt pénzbüntetést kapjon, esetleg ha még jó ügyvédre is telik, akkor esetleg valamilyen szociális munkával, vagy a „átnevelő” tanfolyammal „kiválthassa” a potenciális börtönbüntetést. Csakhogy a többség esetében a tömeges elszegényedés nyomán sem a pénzbüntetésre való átválthatóság, sem a jó ügyvéd segítségével kiharcolható enyhébb elbírálás nem jöhet szóba. Ráadásul az ultraliberális társadalomszerveződési mód rohamos gyorsasággal növelte a börtönüzemeltetés „kiszervezését”, vagyis lényegében a börtönprivatizációt. Az új privát tulajdonosok pedig az üzemeltetési szándékban eleve kikötik, hogy az államnak kell gondoskodnia a börtönök folyamatos „feltöltéséről”, a legalább 90 százalékos kihasználtságról, ami egyúttal az iszo-

nyú zsúfoltság, és az ebből eredő brutális kegyetlenség legfőbb oka. Mindez valójában egy önmagát rontó, öngerjesztő örvénylést vált ki, amelyből a jelek szerint nem nagyon látszik kiút. Jellemző módon például a szomszédos Kanada, amely ugyanolyan gazdag nyugatias létszerveződésű ország, ám a legkülönbözőbb társadalmi „élet-minőségi” mutatóit tekintve összehasonlíthatatlanul kedvezőbb képet mutat, mint az Amerikai Egyesült Államok. A szabadság hazája tehát visszafordíthatatlanul a szabadság(vesztés) hazájává kezd válni ennek minden pusztító következményével együtt.

Magyar Hírlap – 2013. november 26.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV30000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illýs Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.